

κιάσης! Ἀρά) Ἀθῆν. Ποῦ νὰ τὸν ἀνεξεργᾷ ἡ γῆς! Ἀνδρ. Ἡ μαύρη γῆ νὰ σ' ἀνεξεράσῃ! Α.Κρήτ. Μετοχ. ἀναξερα-
σμένος! (ὕβριστικῶς) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ἀπ' ἀγαπήσῃ κι ἀρνησιῇ καὶ τάξῃ καὶ γελάσῃ
ἐφ'τὰ βολές ἡ μαύρη γῆς νὰ τὸν ἀναξεράσῃ

Κρήτ. 2) Ἐκβάλλω, ἀναδίδω Κρήτ. Σύμ.: Νὰ χιονίσῃ,
ν' ἀναξεράσῃ ἡ γῆς τὸ νερὸ Κρήτ. Ὁ κόρφος ἀναξέραςε τὴ
βροχὴ Σύμ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν, ἐξιδῶ Ἰμβρ. Κύπρ.:
Τὰ μάρμαρα ἀναξεροῦν Κύπρ. Τ' ἀντξέιῶν ποῦ ἀναξεργᾷ
κρυανίσκει τὸ νερὸ αὐτόθ. Συνών. ἀξουδιῶ, ἀναδίνω
Α 3, ἀναδοτιῶ 1, ἀναξουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλιγ-
διάζω 1. Πβ. ἀναλυσιάζω 2. 3) Ἀναδίδω χρῶμα
Κρήτ. Σαμοθρ.: Μὴ βάνῃς τοὶ κάρτσες μὲ τ' ἀσπρόρουχα,
γιατὶ ἀναξεροῦνε καὶ τὰ κάρτσες ἐλεεινὰ Κρήτ. Ἀναξιάσαν
τὰ κιτ' μένα τὰ μαζ' ἁλλάρια κι βάνῃς γούλα τὰ οὔρουχα (ροῦχα).

4) Ἐμφανίζω, παρουσιάζω κηλῖδα Κρήτ. Σύρ.: Ἐπλυνᾷ
τὸ μπόι μου γιὰ νὰ φύγουν οἱ λεκέδες, μὰ κείνο πάλι ἀνα-
ξεργᾷ Σύρ.

ἀνάξια ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος.

Παρά τὴν ἀξίαν: Ἀνάξια προβιβάστηκε. Ἀνάξια τὰ
πῆρε τὰ γαλόνια.

ἀνάξιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.
κ. ἀ.) ἀνάξιους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάξιος πολλαχ. ἀνάξιους
πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀνάξιος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.
— Λεξ. Μπριγκ. ἀνάξιος Κυδων. Λέσβ. ἀνάξιε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάξιος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν, ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος κοιν. καὶ
Τσακων. Ἀνάξιος ἄνθρωπος. Ἀνάξια γυναῖκα. Ἀνάξιο κορμί
(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου κατὰ πάντα) κοιν. Ἀνάξιο παιδί εἶναι αὐτό
τὸ φωθιοκαμένο! Ἀπύρανθ. Ποῦ νὰ πιαστοῦ δὲ χεροπόδαρά
δου ἀνάξιος καὶ κακορρίζικος ποῦ ναι! (ἀρά) αὐτόθ. || Παροιμ.
Ἀνάξιος ἤβαλε βρακί, σὲ κάθε πόρτα τὸ δειχτε (ἐπὶ νεο-
πλούτου ἀκαίρως ἐπιδεικνυμένου ἢ φιλαύτως κομπάζον-
τος. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Ἰδ. ΝΠολίτ.
Παροιμ. 3,234) Νάξ. || Γνωμ.

Μ' ἀνάξιο ἀμπελουργὸ τ' ἀμπέλι δὲν προκόβει
Λεξ. Δημητρ. Ἀνάξια ἡ νοικοκυρά, ἀχαῖρεντο τὸ σπίτι
αὐτόθ. Ἀνάξιος ἔφαγε ἄβγὸ καὶ χρίστηκε ὡς τὴ μέση αὐτόθ.
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Ἡλ. 189 «ἀλλ' ἀπερεῖ τις
ἔποικος ἀνάξια | οἰκονομῶ θαλάμους πατρός». β) Ὁ
μὴ ἔχων ἠθικὴν ἀξίαν, μεμπτὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνάξιος! (ἐπιφών. ἀποδοκιμαστικὸν
κατὰ παντὸς ἀνάξιος προαγομένου εἰς ἀξιώματι σεμνόν).

2) Ὁ ἀξίος περιφρονήσεως, εὐτελὲς Πελοπν. (Λα-
κων.): Ἀνάξια μαννογενῆ (γένος μητρός).

***ἀναξιῶνω**, μέσ. ἀναξιῶνομαι Α.Ρουμेल. (Φιλίπ-
πούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος.

Γίνομαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν: Ἀναξιῶθ'κα!

***ἀναξιωσιὰ** ἡ, ἀναξωσιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναξιῶνω. Ἐν τῷ ἀναξωσιᾷ συνέβη
διττὴ ἀπώλεια τοῦ εἰς διὰ τὰ προηγούμενα ξ καὶ σ.

Ἀνικανότης, ἀνεπιτηδειότης: Εἰδ' ἀναξωσιὰ τ' ἀθρώ-
που τὸν εὐτή! Συνών. ἀναξιωσύνη, ἀντίθ. ἀξιάδα,
ἀξιότης, ἀξιωμαδα, ἀξιωμαρά, ἀξιωσύνη.

ἀναξιωσύνη ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναξωσύνη
Κάλυμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάξιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Διὰ
τὸν τύπ. ἀναξωσύνη ἰδ. *ἀναξιωσιὰ.

Ἀναξιωσιὰ, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Περιπαίζουν τον γιὰ τὴν
ἀναξωσύνην του Κάλυμν. Εἰδ' ἀναξωσύνη ναι ποῦ τὴν
ἔχεις - ποῦ τὴν σηκώνεις - ποῦ τὴν ἤρριξεν ἀπάνω σου ὁ
Θεός! Ἀπύρανθ.

ἀναπαγωγμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναπαουμάρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. παγωμάρα.

Ρῖγος τὸ ὅποῖον προηγείται τοῦ πυρετοῦ: Κάθι μέρα
ἔχ' ἀναπαουμάρα, ἀλλὰ κινίνου δὲν παίρν'.

ἀναπαῇ ἡ, Αἰγιν. Ζάκ. Κεφαλλ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ.
Κύπρ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Γέρμ. Ἡλ.
Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μάν. Μεγαλόπ. Τρίκκ.) κ. ἀ. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀνεπαῇ Α.Κρήτ. ἀναπὰ Κύπρ. — Λεξ.
Μπριγκ. ἀνεπὰ Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναπὰς ὁ, Κύπρ.
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀνεπάην ἀορ. τοῦ ρ. ἀναπαύομαι, δι' ὁ
ἰδ. ἀναπαύω, καθὼς καὶ θαρπάηκα - θαρπάη;
ἔλαβα - λαβή, ἔφυγα - φυγή κττ. Ἰδ. Γ' Χατζιδ. Γλωσ-
σολ. Μελέτ. 1,230 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 25 (1913) 290. Τὸ ἀναπὰ
καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,58 (ἐκδ. R.Dawkins) «ἐσφάζεν τον
εἰς τὴν ἀναπὰν» (ἀποχωρητήριον).

1) Ἀνάπαυσις ἔνθ' ἀν.: Ἐχει τὰ καλά του, τὴν ἀνα-
παῇ του Βούρβουρ. Ζῇ μὲ ἀναπαῇ Κρήτ. Κύθηρ. Τὸ ῥοῖζε
ς τὸν ὕπνο καὶ ἔς τὴν ἀναπαῇ Βασαρ. Πουθενὰ δὲ βρίσκω
ἀναπαῇ Αἰγ. Νά 'χα τὴν ἀνεπὰ σου! Θήρ. Εὐρῆκεν καλὸν
ἀναπὰν Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ σιδύλλος ἔχει τὴν ἀναπαῇ, μὰ
ἔχει καὶ τὴν λιγούρα (ἐπὶ τοῦ ἔνεκα ὀκνηρίας στερουμένου
τῆς ἀναγκαίας τροφῆς) Τρίκκ.

Ταυρᾷ ὁ σιδύλλος ἀναπὰ, ταυράει τῶαί λιμάγγραν
(συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κύπρ. || Γνωμ.

Ὁπ' ἀγαπᾷ τὴν ἀνεπὰ καὶ τὴν δροσοπεζούλλα

πολλὰ καλὰ στειρεύεται ἡ ἔρημὴ του γούλα

Θήρ. Συνών. ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνάπασι. Ἡ λ.
καὶ ὡς παρωνύμ. γυναικὸς Κεφαλλ. β) Ἡσυχία Κρήτ.
Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Φρ. Κάτσε ἔς τὴν ἀναπαῇ σου ἡ
ς τὴν ἀνεπαῇ σου! (κάθισε ἡσυχᾷ!) Κρήτ. Ἀναπαῇ δὲν ἔχει!
(ἐπὶ παιδίου ζωηροῦ καὶ ἀνησύχου) Κορινθ. Συνών. ἀνά-
παμα, ἀναπαμὸς 1 β, ἀνάπασι. γ) Ἐλλειψις βίας,
ἄνεσις Κύπρ.: Ἐπῆα μὲ τὸν ἀναπὰν μου (χωρὶς νὰ βια-
σθῶ). 2) Μεταφ. στήριγμα Πελοπν. (Τρίκκ.): Τὸν ἔχω
ἀναπαῇ ἔς τὰ γερατιά μου.

ἀναπαίζω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. παίζω.

Πάλλομαι ἰσχυρῶς: Ἀναπαίζ' ἡ καρδιά μ'. Πβ. φρ.
παίζει τὸ μάτι μου.

ἀναπαίρνω Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
(Βούρβουρ.) κ. ἀ. ἀναπαίρνον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.)
Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἀ.
ἀνεπαίρνω Κάμπ. Α.Κρήτ. ἀνεπαίρνον Εὐβ. (Κύμ.) ἀνι-
παίρνον Θεσσ. (Ζαγορ.) νεπαίρνω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

1) Λαμβάνω Ἡπ.: Ἄσμ.

Μάννα μου, θὰ τὴν πάρωμε τὴν ἀρβαντοκόρη;

— Πᾶρ' τὴν, παιδί μ', κι ἀνέπαρ' τὴν κι ἀπὸ τὸ σπίτι φεύγα.
Συνών. λαβαίνω, παίρνω. 2) Ἀνακτῶ δυνάμεις,
ἀναξωογονοῦμαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) κ. ἀ.: Ἀναπῆρε ὁ ἄρρωστος Βούρβουρ. Ἡτονε
γιὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ μὲ τὴν βολλή περιποίησι ἐνέπηρε καὶ εἶν'
ἐδὰ πλεὸ καλὰ Σητ. Ἡταν γιὰ πιθαμὸ κι ἀναπῆρι ἀπάν' τ'
Ζαγορ. Τοῦ δῶκε φασὶν' ἀνεπάρε Α.Κρήτ. Καλὰ ἐνέπηρε,

ἐνίκησες τὸ Χάρω αὐτόθ. Ἐνεπῆραν ἐδὰ τὰ φασούλια ποῦ τὰ ποτίσῃς αὐτόθ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρώνω (I) **1**, *ἀναπουπουλίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω. **3**) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Κάρπ. Κρητ. (Σητ.): Ἐνέπηρε μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ τοῦ ὅρκου Σητ. || Ἄσμ.

Χύνει τῆς ὑὸ σταμνιά νερό, ροόσταμον καὶ μόσκον
κ' ἐνέπηρεν ἡ λυερὴ καὶ σκύβει καὶ φιλεῖ τὴν

Κάρπ. Συνών. ἀναλογίζομαι **2**, ἀνανοῶ **4**, συνεφέρνω. **4**) Ἐνθαρύνομαι Κρητ.: Σάν ἤκουσα γὼ ζάλο 'ς τὸ σοκάκι, ἐνέπηρε μὲ στάξι ἡ καρδιά μου (ζάλο = κρότον βηματίων, μὲ στάξι = ὀλίγον). Συνών. φρ. παίρνω θάρρος. **5**) Βελτιώνομαι, ἐπὶ καιροῦ Εὐβ. (Κύμ.-Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κεφαλλ.: Κάτσι λ'γάκ' ν' ἀναπάρ' οὐ κιρὸς Στρόπον. Περίμενε λιγάκι ν' ἀναπάρῃ (ἐνν. ὁ καιρός), γιατί βρέχει καὶ θὰ γίνῃς μουσικίδι Κεφαλλ. Ἀνάπηρε λιγάτσι Κύμ. Στάσον ν' ἀναπάρῃ Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 δ**. **6**) Μετριάζομαι, καταπαύω, ἐπὶ βροχῆς (ἐκ τῆς φρ. ἀναπῆρε ὁ καιρός = ἐβελτιώθη, πῆρε ἀπάνω του ἐνν. διὰ τῆς παύσεως τῆς βροχῆς, προσέλαβε τὸ ρ. τὴν σημ. ταύτην) Θεσσ. (Αἰβάν.) Κύθηρ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Ἀναπῆρε ἡ βροχὴ Κύθηρ. Ἀναπῆρ' ἡ βροχὴ Αἰβάν. Ἀκαρναν. Συνών. ἀναδίνω **B 1 ε**.

ἀνάπαλα ἐπίρρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

1) Ἡρέμα: Ἀνάπαλα νὰ ῥέσι. Συνών. ἀγάληα, ἀπαλά, σιγά. **2)** Ραθύμως: Πάινι οὐλον ἀνάπαλα 'ς τοῖς δ'λεῖς τ'.

***ἀναπαλαβιά** ἡ, ἀνεπαλαῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

*Ἐλλειψις χάριτος ἢ δεξιότητος, ἀδεξιότητος: Εἶδ' ἀνεπαλαῖα εἶ βού τὴν ἔχει ὅδε χορεύη! (εἶ = εἶναι).

***ἀναπάλαβος** ἐπίθ. ἀνεπάλαος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαβός.

1) Ἀμβλύνους. Συνών. κουτός, μωρός, παλαβός.

2) Ἀδέξιος, ἀνίκανος: Ἀναπάλαος ποῦ 'σαι, μήτε τὸ σουβλί δὲ νοιώθεις νὰ βασιτῆς, γιὰ φαντάσου σε δὰ ποῦ θὰ 'εγγὺς τσαγάρεις!

***ἀναπαλαβωμός** ὁ, ἀνεπαλαωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ῥ. *ἀναπαλαβώνω.

Ἀμβλύτης νοῦ, μωρία: Εἶδ' ἀνεπαλαωμὸ εἶ βού τὸνε σηκώνει! Συνών. *ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία, κουταμάρα, παλαβωμάρα.

***ἀναπαλαβωσύνη** ἡ, ἀνεπαλαωσύνη Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

***ἀναπαλαβωμός**, ὁ ἰδ.: Μὴν ἀνεπαλαωσύνη ποῦ τὴ σηκώνει τὸ καμένο!

ἀναπαλιάζω Δ.Κρήτ. ἀνεπαλιάζω Α.Κρήτ. ἀνεπαλιῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

Γίνομαι ἀπαλός, μαλακύνομαι ἐξ ὑγρασίας: Ἐνεπάλασε τὸ κριθάρι. Ἐνεπάλασαν τὰ παξιμάδια. Μετοχ. ἀναπαλισμένος = μαλακός.

ἀνάπαλος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάπαλους Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀνέπαλος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός.

1) Ἀπαλός, μαλακός ἐνθ' ἀν.: Ψωμί ἀνάπαλο Χίος — Λεξ. Δημητρ. Ὑφάδι ἀνάπαλο (τὸ μὴ στριμμένον, ἄκλωστον) Βούρβουρ. Ἀνάπαλον νῆμα Λέσβ. Νῆμαν ἀνέπαλον Κύπρ. Συνών. ἀπαλός. **2)** Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὀκνηρός, ῥέθυμος Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος. Συνών. ἀπαλός. **β)** Ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

ἀνάπαμα τό, ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπαμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.) — Λεξ. Δεξ. Πρω. ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεπάημα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάπαυμα. Τὸ ἀνεπάημα κατὰ τὸν ἀόρ. ἀνεπάημα.

Ἀνάπαυσις (α) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνθ' ἀν.: Ἐκεῖ 'ς σὸ μέρος π' ἐκάτσε ἀνάπαυμαν 'κὶ θὰ ἐπορῆς νὰ εὐρήκ'ς (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ποῦ ἐκάθισες δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ εὐρῆς ἀνάπαυσιν) Χαλδ. || Φρ. Ἀνάπαυμαν 'κ' εἶδ' (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς κινουμένου ἢ ἐργαζομένου) αὐτόθ. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀναπαμός **1**, ἀνάπασι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (β) Ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀκαλλιεργήτου ἐπὶ τινα χρόνον πρὸς ἀνάκτησιν ζωτικῆς ἱκμάδος, ἀγρανάπαυσις καὶ ὁ ἐν ἀγραναπαύσει ἀγρὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Μακεδ. (Καστορ.): Ἀνάπαμα τό 'χω δὐὸ χρόνια τὸ χωράφι Κύμ. Φτοῦνο τὸ χωράφι εἶν' ἀνάπαμα τόσα χρόνια τσαὶ θὰ κάμη ψωμί Αὐλωνάρ.

ἀναπαμένα ἐπίρρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κύπρ. ἀναπαημένα Κρήτ. ἀνεπαμένα Νάξ. Σῦρ. νεπαμένα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀναπαμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀναπαύω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Τὸ ἀναπαημένα καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μὲ ἄνεσιν, ἀνέτως ἐνθ' ἀν.: Πᾶσα βράδν ποῦ 'τανε κουρασμένος ἤθελα νὰ φάνε τὸ ψωμάκι τῶνε ἡσυχὰ κι ἀνεπαμένα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Ζῆ ἀναπαμένα Αὐλωνάρ. || Γνωμ.

Ἀπῶχει τὲς ὀρπίδες του εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἕνα,
τρῶει τῶαί πίνει ἡσυχὰ τῶαί π-πέφτει νεπαμένα

Κύπρ. **2)** Ἡσυχῶς Κρήτ. Κύπρ. Νάξ.: Κάτσε ἀνεπαμένα! Νάξ. Συνών. ἡσυχὰ.

ἀναπαμός ὁ, Ἡπ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 104 ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναπαημός Δ.Κρήτ. ἀνεπαημός Α.Κρήτ. νεπαμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαύω. Τὸ ἀναπαημός διὰ τὸν ἀόρ. ἀναπάημα. Ὁ τύπ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1797 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «χιλιμιντριζοῦν τὰ φαριά κι ἀναπαημὸ δὲν ἔχου».

1) Ἀνάπαυσις ἐνθ' ἀν.: Ποτὲ δὲν ἔχει ἀναπαμὸ Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ἀναπαμοῦ τὴν ὥρα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Παμός τῶι ἀναπαμός Κύπρ. || Ποίημ.

Καὶ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ π' ἀναπαμὸ δὲν κάνει
νὰ λέη κρυφὸ παράπονο σ' ἀτέλειωτα τραγούδια

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀνάπαμα, ἀνάπασι.

β) Ἡσυχία Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.: Δὲν ἔχουν ἀναπαημὸ τὰ κωπέλλα σου, μόνο φωλιάζου γαὶ χαλοῦ δὸ γόσμο Κρήτ. Ἐν εἴδει νεπαμόν Ρόδ. || Φρ. Κάτσε 'ς τὸν ἀναπαημὸ σου! (κάθισε ἡσυχὰ!) Κρήτ. Συνών. ἀναπαῇ **1 β**. **2)** Θάνατος Λεξ. Δημητρ.: Πέρυσι σὰ σήμερα ἦταν ὁ ἀναπαμός τοῦ παπποῦ μου.

ἀναπάντεχα ἐπίρρ. Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Βλαστ. 510 Πρω. ἀναπάντεχα Θράκ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἀνεπάντεχα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 20 — Λεξ. Αἰν.

